

НАДІЙКА ГЕРБІШ

Намалювала
Богдана Бондар

Мандрівки з Чарівним Атласом: Венеція

Видавництво **С**тарого **Л**ева
Львів – 2016

Одного вечора Лука й Терезка гортали в кабінеті свого дідуся-географа атлас, навіть не здогадуючись, що він – чарівний. Несподівано для самих себе діти опиняються у Венеції. Вони милуються гондолами та чудовою архітектурою міста, куштують місцеві страви та дізнаються про найцікавіші події в його історії завдяки їхньому новому знайомому – пану Валеріо. А головне – братові та сестрі під час цієї мандрівки вдається відкрити таємницю Чарівного Атласу.

© Видавництво Старого Лева, 2016
© Надійка Гербіш, текст, 2016
© Богдана Бондар, художнє оформлення, 2016

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-214-7

 просторій вітальні дідуся й бабусі ставало гамірно. Після смачної вечері гості говорили охоче й багато. Дідусь вкотре запрошував бабусю до танцю під гучне схвалення присутніх. Старші діти зосереджено бавились у настільні ігри, а малюки вмостилися мамам і татам на грудях та задоволено собі посапували, ні на кого не зважаючи.

Лука обережно зліз із високого стільця і підморгнув Терезці, яка щойно принесла мамі склянку води і думала, до чого б то взятися. Терезка усміхнулася, щось шепнула мамі на вухо й підбігла до брата.

– Хочеш, підемо в кабінет дідуся? – Лука знав напевне, що Терезка захоче, тож одразу подався тьмяно освітленим коридором.

– Дуже! Погортаємо старі атласи?

– Аякже! І покрутимо глобус!

Дівчинка «хвостиком» подріботіла за братом.

Понад усе на світі діти любили розглядати розмаїті скарби у дідусевому кабінеті, а їх там справді чимало. Дідусь був географом і замолоду багато мандрував.

Привозив із мандрів мапи з різними позначками; поторсані записники, змережані його химерним почерком; чорно-білі фотографії й чимало сувенірів. Серед них були і прозорий закоркований бутлик із маленьким вітрильником усередині – із самісінької Антарктиди; і високі дерев'яні статуетки-масаї з Кенії, і брязкітливі мідні браслети з Індії...

У кімнаті зачаїлися легкі сутінки, пронизані золотавим призахідним сяйвом. Штори в дідусевому кабінеті були важкі, темні, тож Лука обережно підійшов до столу і ввімкнув стару лампу. Її світло також було жовтим і якимось чарівним. Таємничі доброзичливі тіні одразу затанцювали всюди-всюди. І на дерев'яних книжкових стелажах, що заступали собою цілу стіну. І на мапах та картинах. І на етажерці поміж сувенірів та колекцій камінців усіляких кольорів і форм. І на велетенському дерев'яному глобусі, що стояв на підлозі й був заввишки майже як Терезка. І на барометрі у вигляді корабельного штурвала...

Великий дерев'яний годинник показував пів на сьому. Лука дістав зі стелажа товстелезну книгу з пошарпаними кутиками й пожовклими сторінками і поклав її перед собою. Терезка одразу вмостилася у зручному дідусевому кріслі, спершись ліктями на стіл, щоби добре все бачити. Лука гортав сторінку за сторінкою, жадібно розглядав найдрібніші деталі старих мап, проводячи пальцем по кожній лінії...

Терезка тим часом розглядала знайдене на дідусевому столі скельце, схоже на квадратну лупу. Воно було розділене посередині смужками, неначе маленьке

віконечко. Раптом дівчинка зауважила такий самий символ у кутику книжки, яку гортав брат. Вона приклала туди скельце, аби подивитися, чи справді воно такого ж розміру й форми.

Цієї ж миті світло в кабінеті почало тьмяніти, аж поки не згасло повністю, а тоді його стало незвично багато. Діти водночас зойкнули і затулили руками очі. А коли розплющили їх, зовсім розгубилися. Адже опинилися не в дідусевому кабінеті, а на невеличкій площі з кам'яною кринцею посередині. Будинки довкола були різнобарвні й старі, вікна – вузькі й високі. Кожне вікно мало з обох боків дерев'яні панелі – віконниці. Від вікна до вікна тягнулися тонкі мотузки, на яких весело белембалася щойно випрана білизна.

– Ти бачиш те саме, що і я? – здивовано запитав Лука сестру.

– Н-не знаю... Я бачу якісь чудернацькі будиночки з віконницями, як у казках, бачу дзвіницю якоїсь церкви, бачу...

– І я бачу те все! Де ми, Терезко? Куди подівся кабінет дідуся? Де мама, тато і Софійка?

– Н-не знаю, – тільки й змогла повторити Терезка.

– Вони хвилюватимуться, куди ми зникли!

Кілька хвилин діти стояли мовчки, взявшись за руки. Довкола ходили люди, про щось собі гомоніли, а минаючи Луку та його сестру, усміхалися їм і часом віталися.

– Треба придумати, як нам повернутися, – нарешті сказала Терезка. – Тут дуже гарно, але я хочу додому.

– Щоб знати, як повернутися, треба зрозуміти, як ми сюди потрапили. Таке враження, що ми вирости просто із землі.

– Чи з повітря.

– Точно. Чи з повітря.

Лука вщипнув Терезку за руку і дівчинка ображено писнула.

– Вибач, хотів дещо перевірити.

– І що?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.